

POKROK PUBL. CO.

vydává
POKROK ZÁPADOU
a místní vydání
v Crete, pro Saline okres, Nebraska; ve Schuyler a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota, a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakota.

PŘEDPLATNÉ:
Pro Spojené Státy \$2.50
Pro Kanadu \$3.75

Zásilky peněžní dětež se pomocí peněžních poukázek Express Money Orders, bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Omamujete-li své přestěhování, nejdete starou i novou adresu.

Dopisy z kruhu čtenářstva uveřejníme ochotně. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo v dopise uveřejněno.

LOUČENÍ

Zaražení, v hloučku stojíme na nádraží v C. Víkol nás mávájí šátky, kynou rukama, volají poslední s Bohem těm, kteří odjíždějí — československým, dnes již všude známým dobrovolcům z fronty. Byli zde několik dnů na dovolené navštívit své milé známé a nás, méně šťastné, kteří proti své vůli musíme zatím zůstatí zde, daleko boje.

Vnesl sem nový život, osvězení, veselí. Plní úsměvy, veselých příhod, horoucího nadšení a opravdově bratrské lásky — toho nám zde bylo potřeba, díky bratři! — Jak vše oživilo, zjasnilo pod zářivými paprsky jejich humoru, jejich bojujnosti, s jakou neodokázavostí vyptávali jsme se, jak napjatě poslouchali, lapali jsme téměř jejich slova, zachycovali úsměvy a ty dobré, měkké pohledy zářících očí. Jak jsme si jeden druhému mlčí, jak nevyslovíme milí, ve nezbratř bratru, vše, vše — teprve při vzájemném odloučení to cítíme!

To loučení, loučení, to bývá to nejhorší a nejladší zároveň! Tak maně zalétají vzpomínky domů a tam daleko na Rus.

Z domu, to bylo těžké loučení. Marně jsme se bránili slzám, když něžná, chvějící se matička naposlledy tiskla nás k prsoum. Se slovy umělými na rtech, s horoucími bijícím srdcem zlíbali jsme slzy z řas věrných očí svého děvčete a šílené bolem, tupě, s těžkou hlavou opouštěli jsme českou zemi.

Na Rusi, tam bylo jinak, veselí, lehkost. Nádraží plno lidí, na koleji řada tepláček a v nich plno rozjařených tváří, plno smíchu, hovoru, zpěvu. U každého vozu zástup ruského obecenstva, mužů, žen, děvčat, vojáků — vše v pestré směsi. Tak výborně nám ta měkká, ruská duše rozuměla a cítila s námi. Vyčetla nám z oka, že hladovíme po mateřském polaskání, lehkém uznání a bratrském povzbuzení. Nejedný oči se zaleskly, nejedna prsa těžce povzdýchla, nejedna ústa žádostně se spojila, ale na konec zjasněly vše úsměvem brzkého shledání těšivou písničkou, posvátností okamžiku a uvědoměním vzneseného efe.

A dnes nejinak. Všude, ať v Rusku, ve Francii, Itálii, Anglii, všude, všude nalézáme nadšených přátel. A když vás tak vidím, hoší, statné, osmahlé tváří, smělého, ale tak divně přitažlivého pohledu českých očí, milého chování, nedivím se, proč vás tak všude zbožňují a obdivují, proč se za vámi otáčejí šelmovské oči roztomilých Francouzůk či snivých Italek. Jak jsme šťastni, bratři, že vás tak všude milují, vás, a nevíte mne z neskromnosti, vás i nás! — —

Vlak mízí v zátoce. Naposlady zabávaly bílé šátky, kynuly ruce, v kterémisi vagoně zavál vesele bílo-červený praporek — zmizeli! Hluboký povdech sta státních prsou přelšel nádražím. Kam jdou ti velkomyslní, dobří hoší s plánoucími tvářemi, zatatými pěstmi? Dnes to již každý ví a každý obdivuje.

Obecenstvo zvolna, nerado odchází; byla tak bolestně sladká ta chvilka loučení! A nejedno útlé srdčko letí za tím českým junákem, jehož slovům mnohdy dobře nerozumí, ale z jehož zraku neomylně a žáducně čítá prostické významné lásky. —

Z nás nikdo se nehybá, oči upjatý v dál, kde již jen obláčky hustého dýma linou se za prohánícím vlakem. Jak těžko v práci,

k zalaknutí! Oni odcházejí do boje, v slávu a my zde v nečinnosti! Dnes nechápeme, nechceme chápat důvody, že i zde nás třeba, dnes jsme nešťastní, zoufalí!

Potáčivým krokem, se svěřenou hlavou, mlčky odcházíme, ale myslí letí s vámi, bratři, s vámi přes hory a dolů, dál, v tu naši drahou vlast! Vřask dojde i na nás, musí co nejdříve dojít, nechceme za pečí slavit vítězství! — V. Tox v Č. S.

VYSTĚHOVALCI.

Jako pohádka zní vypravování starých amerických Čechů, jak tenkrát před pětadvaceti, čtyřiceti, ba padesátí lety dostávali se na druhý břeh Atlantického oceánu, do té země americké, která — prý — oplývala mlékem a strdím a báh vi, jakými lektvary ještě. Vzpomínám na starého českého učitele v Chicagu, kterak mi líčil tu svoji pout, sedě na nízké lavici své malé školy, v níž už asi osmačtyřicet let pěstoval národní cit a vědomí malých českých Američanů. Vzdálený, starý český vlastenec! „Bylo nás pasažerů asi 200, a toho roku, někdy v letech padesátých, v listopadu, čekali jsme v Bremách již 3 neděle, poněvadž nepříznivý vítr nedovoľoval vyplouti. Konečně, když jsme se již čekání nasytili a sám kapitán byl netrpěliv, dostali jsme se přece z přístavu do řeky — ale vítr byl tvrdší, než my a ještě v ústí řeky leželi jsme celý týden. Konečně, 17. prosince, byli jsme na šíru. Koupil jsem si za 28 dollarů místo v mezpalubí, ale bylo mi tam tak úzko, že jsem z mála svých peněz přidal ještě 5 dollarů, abych mohl do druhé kajuty, která zaujímalá zadní prostory mezpalubí, jsou oddělena od vlastního mezpalubí překonnou stěnou; bylo nás tam 17 pasažerů, z nichž 5 dam. Loď byla americký trojtěžník. Ze 200 cestujících bylo jich jen osm v kajutě první. Prostor, na který cestující v mezpalubí měl právo, nebyl příliš velký, zvláště když zadní část lodí z velké části byla zastavena bednami zboží a různými zásobami. Každý měl pro sebe lůžko, místo pro kufř a mimo to ještě tolik volného prostoru, že na něm mohl stát i nanejvýš ještě se otočit; choditi bylo lze jenom tenkrát, když ostatní cestující se odebrali na kůt, nebo byli-li na palubě, nebo když se druhému urážílo vyléztí na bedny a kufry, aby bližnímu svému udělal místo. Lůžka byla umístěna podél lodí na obou stranách tak, že tvořila řady ve dvou patrech. Každé z těchto pater skládalo se z rámu asi 100 stop dlouhého a 5½ stopy širokého; spodní řada byla jen asi půl stopy nad podlahou mezpalubí, hornější 3 stopy nad spodní; posuvovací prkny byl tento rám rozdělen na lože tak, že osa lůžek tvořila s podélnou osou lodí pravý úhel. Jelikož cestujícími nebylo dovoleno posunouti dvě sousední stěny (každá třetí byla nehybná), mohly vždy tři osoby se dohodnouti a položití své zíněny, souběžně s osou lodí, což bylo pohodlnější. Neptejte se, jak zde byl všude ruch! A větráci nebyli možná. Když tak všichni byli nemocní, mohli umírat jen z toho děsného nepohodlí. Však jich také cestou pomřelo!

Místo pro druhou kajutu byl obdélník 20 stop zdělí, 11 stop zšířil (tedy celkem 220 stop čtverecných; poněvadž lůžka zabírala místo 16 stop zdělí, 5½ stop zšířil, tedy 88 stop čtverecných, zbylo pro nás 17 osob jen 132 čtv. stop ve tvaru obdélníku 5½ stop širokého a 20 stop dlouhého — do dnes si ta čísla dobře pamatují, protože o tom dětem často vypravuji — a mimo to za ložnici ještě kva 4 st. široký a 5½ st. dlouhý. A v tom musili jsme vydržet přes pět neděl — a to prý byl ještě vítr tuze příznivý!

Jak docela jinak cestují vystěhovalci dnes — bohužel, je mezi nimi pořád ještě mnoho českých a sotva se ti udá, abys plul přes oceán, aniž najdeš v mezpalubí nějakého rodáka neb aspoň dobré bratry ze Slovače a z Uherka! — Dnes není třeba čekatí v Bremách leč asi den nebo dva, jelikož mezpalubní musí býti na loď již den před odjezdem, načež v sedmi krátkých dnech jsou v zemi svobody a hojnosti dollarů. — Největší velké transatlantické parníky pojnou snadno 800 až 1000 ba i více mezpalubníků, jímž vykázaný jsou prostorné sály v mezpalubí, a to zvláště ložnice, pro muže i ženy zvlášť, i společné jí-

delny, aří prostě zařizené, ale za to provětrávané tak, že život je tu snesitelný i tenkrát, kdy bouřlivé moře a mořská nemoc upoutá kde koho na lože a přivede u většiny nezbytné následky žaludečního rozrušení. V těch dobách není volno ani nabobům v kajutě první. — Za počasí jenom poněkud snesitelného mají však mezpalubníci a vystěhovalci k dispozici celou loďní přídu, obyčejně palubu horější i nadpalubí, a tam tráví z valné části svoje dlouhé chvíle, jež snaží se zažehnati způsobem co nejrozmanitějším: povídatí si ve skupinách o vlastní pořád se vzdalující, baví se žerty a hrani, aří nikoli kopanou nebo tenisem, děti pobíhají, pokud mohou, po schůdkách nadpalubí nahoru i dolů, někteří někde v koutě podírnají, ale vždycky poskytuje toto loďní zákoutí obraz nadmíru rozmanitý, takže i panstvo z první kajuty, mající přístup na můstek nad mezpalubím, baví se po celé hodiny pohledem na to mravenišťé dole. Ale baviti se s mezpalubníky jest také kázáno! — Zhlédl jsem na své pouti do Ameriky mezi houfcem vystěhovalců po českou se bavících známou tvář — patřila hezkému děvčeti z ochutnávarny nedávne vystavy pardubské blahe paměti. Děvee mne vidělo také, ale — stydělo se. Nebylo mi jasno, proč vlastně, neboť z této stránky jsem krásnou Hermínku neznal. Zavolal jsem na ni a dala si říci, přiblížila se k roubení, na němž jsem nahoře stál. V tom, co si povídala, příčině podléhají naprosto loďmnožník se slovy: „Bitte, das ist verboten!“ a měli jsme po radosti. Ovšem jen prozatím! —

Mezpalubníkům nevede se zde. Ráno dostanou kávu s mlékem a cukrem, housky a chléb žitný. V poledne polévku se zeleninou, maso a brambory. Odpoledne ve 3 hodiny kávu s mlékem a cukrem, večer v 7 hodin čaj neb kávu s mlékem a cukrem, housky a žitný chléb s máslem nebo teplou večeří. Mimo to mají na horější palubě také výtep, kde mohou si koupiti dobré pivo, nikoli však lihoviny. Pivo také jen do jisté míry, nikoli do ochmelení. V některých podléhají naprosto loďmnožník první třídy nesmí se opíjet!

Přes to všecko kontrast mezpalubníků s pasažery třídy první, ba i druhé je veliký. Stačí trošku uvěstiti, že v první třídě, která má k dispozici procházku až 100 metrů dlouh a všecko technicky možné pohodlí, lze najati nejen prostorné kabiny, ale celé byty, skládající se z ložnice, salonu, toalety, koupelny, to vše s přepychem královským!

Všecky zbytky po bohatých snídaniích i obědech třídy první a druhé házejí se do moře. Ptali jsme se, proč raději se to neprodá mezpalubníkům, z nichž mnohý tímto způsobem rád by si přilepšil. Bylo nám řečeno, že pak by kde kdo jezdit v mezpalubí a nikdo v kajutě první. Rád věřím, neboť těch několik dní nepohodlí se snese dosti snadno — na šířím moři, kde plavba je po případě nejnepříjemnější, jede loď toliko 5 dní a několik hodin — tím spíše, když je přelavba poměrně levná, za nějakých 200 korun, a ceny kolísají podle konkurence s loďmi francouzskými a najmé anglickými — a také jsme zahlédli mezi skutečnými vystěhovalci několik velmi slušných pánů, se zlatými brejlemi na nose a přesteny z téhož kovu na prstech, ba i když loď zajížděla do přístavu newyorského, a cestující chystali se vystoupiti, vyklubala se z nějaké neuhledné osoby dáma s kloboukem, hedvábnou bluzou a velmi slušným chováním. Nepříjemnosti vznikají mezpalubníkům a vystěhovalcům zejména při vylodění, kdy musí prodělati mnoho zákonných předepsaných formalit, odebrati se do zvláštích budov a tam vyčkati prohlídky nejen zavazadek, ale i prohlídky lékařské, vykazati se potřebným obnosem peněz, aby hned při prvním kroku nepřipadli úřadům na obtíž — pak teprve může nastati kýžná honba po dollarech. Kolik z těch, kteří doufali naléztí štěstí za mořem, zklamali se ve svých nadějích! Ale jsou mnozí z nich, kteří teď jinak nevrazejí se do vlasti než v první třídě a platí s gusem za královské pohodlí až tisíce korun. — Gaston Humbert.

VOJENSKÁ SÍLA NĚMECKA.

Dle výpočtů M. André Chéradama, uveřejněných v New York

Times 25. srpna a 1. září, německá mužská síla jest mnohem méně ohržena, než je všeobecně uznáváno spojeneckými komentáry. — Dle base dvaceti z každého sta obyvatelstva v Německu, mělo toto v r. 1914 13,600,000 schopných vojáků. Od 1914 bylo toto číslo zmenšeno skutečnými ztrátami o 4,800,000 (do 1. června 1918), dle informací, jež Mr. Chéradam považuje za autoritativní. K tomuto číslu on přidává 500,000 mužů raněných nebo nemocných v nemocnicích, kteréžto číslo možno považovati za stálé, což dohromady činí 5,300,000 mužů, kteří jsou vyjmuti z akce. Avšak čtyři roční kontingenty, činící 2,900,000 byly mobilisovány, jako částečná náhrada válečných ztrát. Odpočítáme-li 5,300,000 ztrát od 13,600,000 a připočteme-li 2,900,000 ke zbytku, dosáhneme čísla 11,200,000, jako celkové mužské síly Německa (dne 1. června 1918). — Tyto výpočty dovolují 7,000,000 mužů na západní frontě a více než 4,000,000 pro různé práce v zadu, v Rusku a Turecku atd. Mají-li býti považovány za platné, musíme uznat, že jest to ještě dlouhá cesta, již nutno projít, než budeme moći vyhrát válku na frontách na samotném západě. Trvalo-li to čtyři leta Francii a Anglii, podporovanými po většinu času Ruskem, snížiti Německou mužskou sílu ze 13,600,000 na 11,200,000, kolik let by to trvalo Francii a Anglii, podporovanými Amerikou, zničiti stiti Němeč, aby bylo možno uskutečnití projekt o přenesení války za Rýn? Vylídky jsou neutěšné. —

Avšak, nejsou čísla M. Chéradama příliš přesná? Jest skutečně pravdou, že v r. 1914 bylo 13,600,000 Němců schopných nositi zbraň? Čísla našeho vlastního cenzu naznačují mužskou populaci, od počátku 17. roku ke konci 44 let, přibližně na 23 procent z celku. Německé procento může býti považováno o něco nižší, neboť přistěhovalectví zvyšovalo v Americe proporce mužů mezi tímto věkem. Ale považujeme německé procento za stejné s našim, stále ještě by to vyžadovalo, aby-chom brali 85 mužů ze sta, bychom dosáhli 13,600,000. Není takového zdravotního stavu, aby-chom mohli vzítí tak veliké procento z jeho mužstva, jež by bylo schopno vojenské služby. A zase, když 2,900,000 dosáhlo vojenského věku v periodě čtyř let, 1,500,000 překročilo za ně. Nepochybně většina těchto mužů byla při držena k službě přes pokročilý věk, ale stěží mohou býti počítáni za bojující muže první třídy. Konečně připouští M. Chéradam normální úmrtnost v jeho výpočtech ztrát! Při nejmenším tato úmrtnost jest 10 z 1,000 pro celek, nebo více než 500,000 za čtyři roky. Všechny tyto úvahy vedou nás k domněnkám, že není ve skutečnosti 11,200,000 válčících Němců, stojících proti nám, ale rozhodně číslo menší, možná, že ne větší než 9,000,000. To jest však dosti k podpore tvrzení M. Chéradama, že bychom neměli stanoviti svou pozornost výhradně na vojenské prostředky na západní frontě. Čas může ještě dokázat, že nejkratší cesta jest Balkánem.

Putud New Republic. Úvahy tyto byly psány před vystoupením Bulharska z války a před událostmi, jež v posledních dnech se udály se strany Německa a centrálních mocností. A události ty mluví ve prospěch spojměů a proti centrálním mocnostem.

Národ československý pevný ve své víře

Marné námluvy vídeňské vlády.

(Československá Tisková Kancelář.)

Washington, D. C., 18. října. — Český tisk hemží se nyní články, v nichž jasně podáváno je nesmiřitelné stanovisko českého národa k navrhovaným změnám rakoušské ústavy. Ze všech zpráv vysvítá, že naši doma jsou dnes již jisti nad veškerou pochybu, že samostatný československý stát bude skutkem. Nejlépe toho dokladem, že zvláště pražští a brněnští židé do nedávna zuřiví Němci obřacejí, začínají posílat své děti do českých škol a jejich oběhody krásní nyní jen české nápisy a výkladní skříně jsou dekorovány plakáty Českého Srdce a jiných národních institucí jako obranných jednot, Matice Školské atd. K „revisi ústavy“, jak vláda nazývá své nové plány na přestavbu Rakouska, Venkov ze dne 1. září píše:

Z OBORU ZDRAVOTNICTVÍ

MANDLE.

Píše Dr. J. J. Warta.

(Dokončení.)

Lékaři také v takovém případě prohlédnou zuby, aby zjistili, nepři-li to špatný zub, jenž způsobuje chorobu, jak se často stává. V případě zánětu mandlí udělá člověk nejlépe, když ihned odebere se na lůžko a použije nějakého spolehlivého čistícího prostředku.

Většina lékařů, zabývajících se léčením hrdla, poskytuje aspirin pro vnitřní používání v pěti anebo někdy i desíti zrnkových dávkách, jež mají býti brány každých několik hodin po tak dlouho, pokud horečka trvá, což bývá obyčejně dva anebo tři dny.

Pokračuje-li však horečka a bolest, není radno pokračovati v tomto léčení, ježto v každém případě aspirinu mělo by býti používáno jenom po prvních několika dnech. Ku kloktání alkohol anebo brandy se dobře hodí anebo jakýkoliv antiseptický roztok, nicméně kloktání málo prospívá, jakmile pacient je postižen horečkou.

Dojde-li k vývoji horečky současně se zánětem hrdla, otrava nečáží se již v systému a kloktání nemůže jí odpomoci. Nesmíme zapomenouti, že téměř všechny choroby začínají mražením a ochuravěním hrdlem, jakož i hore-

Vláda nám oznámila oficielně, že připravuje revisi ústavy za šetření zájmu jednoty státní a že v tom vidí jeden ze svých nejdůležitějších úkolů. Než dosud prý ještě práce ta nepokročila tak daleko, aby se o ní mohly dávatí zprávy do veřejnosti.

K této revisi, jak si jí představuje vláda, musíme už napřed zaujmout stanovisko naproste lhotejnosti, neboť nás se to netýká.

Náš program praví zřetelně, že chceme míti samostatný stát československý a s faktem tím musí počítat každý, kdo chce s námi mluviti — o revisi ústavy. Kdo však fakt ten zmyslně přehlídí, musí si být toho vědom, že Češi se neúčastní naprosto nijakých konferencí, které se této revise budou dotýkati. My můžeme a také budeme čekat. A dočkáme se věru, že bude se s námi jednat o zcela jinou přestavbu Rakouska, než jakou si představuje baron Hussarek.

Jiný článek nejvyšší charakteristiky otiskují Lidové Noviny u příležitosti zápisu do obecných škol. Právě se v něm: Ušlapaný, opovrhovaný národ sluhů a nádeníků, jak vykládali germanizační agenti českým matkám, bojuje svůj boj za svou samostatnost a celý svět již ví, že tento boj bude vítězný.

Bohatství českých zemí a veškeré ovoce české práce případně koloně českému lidu a nebude platit jiná vůle než česká. Žijeme již v úctě celého světa, také národní nepřítel uří se mluvit s námi a o nás utivě a namnoze s obdivem, svobodní, bohatí a silní, jakmile bude skončena válka světová. — Přemnoho živlu, které se v prvních letech války úspěšně stvānie a pronásledování českého lidu a které ohlašovaly rádosné záhubu českého národa, zavření všech českých škol a vyplenění českého jazyka, hrne se postranními cestami i cestičkami do české domácnosti a hlásí se skromně i drze do českých řad. Mají dobří oči a vědí, že bude napříště v českých rukou vše to, co hledaly ještě nedávno na druhé straně a proč sloužily Němcům a Vídni. —

Letos nebudou již lovec českých dětí vykládat českým matkám, že bez němčiny se jejich dítě neuživí a že dobré živobytí kyne jen v německých řadách, letos zdá se, že leckde se vyskytnou v českých školách děti i těch, kteří ještě loni agitovali pro školy německé.

Nesmírná práce čeká český lid v československém státě. Každé ruky, každé hlavy bude potřeba, pro každého českého člověka bude místo, na němž bude moći být užitečný a vydělávati si poctivou práci poctivé živobytí. Nebudeme již vydělávat na jiné, nebudeme již domovníky v cizích domech a sluhy cizích pánů, náš blahobyt povkete z naší práce. Přestane býti obětí, býti uvědomělým Čechem, stane se to výhodou a doporučením. —

I tento druhý článek dostatečně

čkon. Nieméné tyto příznaky naznačují vždy, že jedná se o zánět mandlí a ne o chorobu jinou.

Ti, kdož jednou již postižení byli zánětem mandlí, vědí z dřívějších zkušeností, čím byli postiženi. A nezajíte se, leč by jiná choroba jako rheumatism a podobně se vyvinulo, nemusí býti odstraněny. Jsou-li velké, ať už jsou třeba zdravé, měly by býti vyjmuty, poněvadž vzdušky stěžují dýchání, najmě v noci. Dítko s příliš velkými mandlemi je vždy v nebezpečí ochuravění a nikdy nevíme, kdy takové dítko může býti postiženo záškrtkem anebo jinými chorobami podobného druhu.

Nádory na hrdle vždy naznačují onemocnělé mandle u dťek. — Někdy i po odstranění mandlí tyto nádory nemizí, poněvadž se ochuravělé zvětšene žlázy často propadávají i také tyto je důzno odstraniti.

(Tímto článkem zakončuje Dr. J. J. Warta vřsoco zajímavá svo je pojednání, jež těšila se tak velkém zájmu našich čtenářů. Prácké tuto vydá v knizee v jazyku českém i anglickém a tēm, kdož by si jí přáli získati, ochotně jí pošle. Jakékoli dotazy mu došle v případech různých chorob ušních, očních, nosních a hrdla je ochoten zodpovídati jednou týdně v sloupcích tohoto listu.)

dokazuje sebedovědomí našich doma, pevnou víru a jistotu. Je větší také, že již sami bývali odrodilci nyní honem chtějí se zachrániti před rakouskou katastrofou v českém táboře. A tak to bude co nevidět i na bratrském Slovensku.

Rusko a Čechy

Ruská provisorní vláda uznává nás československý stát.

(Československá Tisková Kancelář.)

Washington, D. C., 18. října. — Ruský velvyslanec Bachmetjev zaslal Prof. Masarykovi prohlášení ruské provisorní vlády ze dne 10. září, vydané v Čeljabinsku a jež zní:

Odvěké tužby Čechoslováků pro vytvoření neodvislého státu vždy nacházely sympatie v ruském lidu. Naopak zase československý národ jasně chápal a chápe i v přítomnosti, že možnost uskutečnění jeho nejkřivějších tužeb spočívá v úzkém spojení s velkým Ruskem.

Dnes heroické úspěchy Československých vojsk, jež prolévají krev na ruských bojistiích stejně jako vytvoření Československé Národní Rady, jakožto skutečného představitele národa, daly základ pro nový slovenský stát. — Důsledkem toho Prozatímní ruská vláda přeje si prohlásiti, že uznává Národní Radu Československou jako zákonnou vládu Československého státu a žádá si udržovati nejsrdčejnější styky s bratrským národem Československým, styky, posílené vzájemnou pomocí poskytnutou ve společném boji proti nepříteli.

President Provisorní vlády Ruské. A. AVKSENTEJEV.

Devadesát Čechů a 300 Chorvatů před soudem

Čeští poslanci zastali se vzbouřících se námorníků na válečných lodích.

(Československá Tisková Kancelář.)

Washington, D. C., 18. října. — Poslanec Dr. Soukup vřátív se ze své cesty do Kotoru, kde vyšetřoval souzení devadesáti českých a 300 chorvatských námorníků, obžalovaných pro vzpuru na válečných lodích, referoval o výsledku své cesty Svazu poslaneckému. — Výsledek referátu byl, že Český Svaz ihned poslal předsedu poslance Staínka, dále poslance Soukupa a Habermana, aby protestovali proti nelidskému zacházení se vzbouřenci české a jihoslovenské národnosti. Poslanci protestovali u ministra války a ministra obrany zemské.

Poslanec Mašátka na jednání své usnesení Svazu poslaneckého odvolal svou resignaci na mandát za místo Jiřin a oznámil to předsednictvu sněmovny.